

ISHA ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਈਸ਼ਵਰ ਸੀ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰਾ YouTube ਉੱਤੇ ਹੋਏ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਇੱਕ CC BY-NC-SA ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਨਕਲ, ਮੁੜ ਵੰਡ, ਰੀਮਿਕਸ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਵੰਡ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਾਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਚਿਤ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇਂਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਇੱਕ ਲਿੰਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਅਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਰੀਮਿਕਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਦਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੀਲਿਜ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ: creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/ Copyright 2019.

Attribution-NonCommercial-ShareAlike (CC BY-NC-SA).

ਪੁਨਾਤਮਕ ਗੁੰਜ ਸੱਚਖੰਡ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਕਾਰੋ, ਇਲੀਨੋਇ - ਮਈ 2014

ਸਭ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਰੋ ਸਮੂਹ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਬੈਠਕ ਵਿਚ ਸੁਆਗਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਵੀ ਆਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸੁਆਗਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੰਗਤ ਦੀ ਤਾਦਾਦ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿਨ ਬੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਹੋਰ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਾਂਗਾ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਈਮੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ emails ਉਹਨਾਂ ਵਲੋਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰਨ ਸੰਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾਤ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਇਸ ਇਸ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਯੋਗ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਪਏ। ਉਹ ਯੋਗ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਲਗਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਣਾਲੀ (system) ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਦੀ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ? ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ? ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ? ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਯੋਗ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਘਰ, ਸੱਚ ਖੰਡ, ਸੱਚੇ ਘਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸੁਰਤ ਤਵੱਜੋ ਹੈ; ਸ਼ਬਦ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਜਹੀ ਗੱਲ ਕਿ: ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਉਤੇ ਪਾ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਕੁਝ ਜਿਆਦਾ ਹੀ ਸੌਖਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖਰੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਬਾ ਸਾਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਸਨ, ਤੋਂ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਚੀਦਾ ਗੱਲਾਂ ਸਿਖਾਈਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ (system) ਦਾ ਹੋਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਯੋਗ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੱਛਮ ਵਿਚ, ਸੱਚੇ ਘਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਆਪੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਜੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਯੋਗ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕਿਹੜਾ ਯੋਗ ਹੈ, ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ? ਮੈਂ ਪੱਛਮ ਦੀ ਗੱਲ ਇਸ ਲਈ ਛੇੜੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ 1936 ਅਤੇ 37 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਸ ਜਾਂ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਮਰੀਕੀ ਮੁਰੀਦ ਡਾ. ਜੁਲੀਅਨ ਜੌਹਨਸਨ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾ. ਜੁਲੀਅਨ ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ,, ਜੁਲੀਅਨ ਜਾਨਸਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬ ਰਹੀ 'the path of the masters ' ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ 'with a great master in India ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖੀਆਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਥੇ ਸਨ। ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਅਧਿਆਤਮ ਦਾ ਪੁਰਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੂਰਬ ਵਿਚ, ਭਾਰਤ ਵਿਚ, ਚੀਨ ਵਿਚ, ਕੁਝ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਵੱਧੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਵੱਧੇਗਾ ਨਹੀਂ ਇਕ ਵੱਡੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਸਥਾਪਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਹਨਾਂ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਗਿਰਦਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਾਗਿਰਦਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੁਰਾ ਜਿਥੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਚ ਦੀ ਖੋਜ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੁਰਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸੰਸਾਰਿਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਦੀ ਖੋਜ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਜੇ ਅਜੇ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਹ ਪੁਰਾ ਉਹ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਬਦਲਾਵ ਦਾ ਕਾਰਨ

ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਲੋਕ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਉਕਤਾ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਗੇ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੱਚ ਦੀ ਖੋਜ. ਇਸਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਬਦੀਲੀ ਆਣ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਵੇਗੀ.

ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰ, 70 ਕੁ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਹੁਣ ਸਚ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ. ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ. ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਕਿਉਂ ਆਇਆ? ਮੈਂ ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਇਆ, ਇਸ ਸ਼ਿਫਟ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ. ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਲਖਣ ਨਜ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਤਕਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਕ ringside seat ਜਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦੇ ਇਸ ਬਦਲਾਵ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ. ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਨੇ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਜਿਸ ਯੋਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ--ਹੁਣ ਇਹ ਪੱਛਮ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਯੋਗ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਇਥੇ ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਯੋਗਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯੋਗ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਰਖਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਸਾਧਨ ਹੈ. ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਪਦਾਰਥਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ distractions ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਜੀਵਨ ਸਾਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯੋਗਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ. ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ distractions ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਲਗਭਗ ਚੌਢੀ ਘੰਟੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਤਾਨੇ-ਬਾਨੇ ਵਿੱਚ ਫੱਸੇ ਹੋਏ ਹਾਂ – ਇਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ.

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਸੱਚਾ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ. ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ. ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਉਹ ਪਰਮ ਪਿਤਾ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਬ ਕਿੱਤੇ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ. ਨਹੀਂ, ਉਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਡ ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਟਾਈਮ ਹੈ. ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ. ਕੇਵਲ ਤੁਹਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਚੇਤਨਾ ਰਾਹੀਂ ਬਣ ਰਹੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ perceptions ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਹ ਸੰਸਾਰ, ਇਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ perceptions ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ. ਇਹ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ perceptions ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਹਨ.. ਇਹ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ perceptions ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕਿੱਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ. ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ਼, ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੇ ਭਾਗ ਅੰਦਰ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੁਝ ਕੁ ਇੰਚ ਅੰਦਰ, ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ. ਸਾਰਾ ਗੁਪਤ ਰਹੱਸ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ. ਇਹ ਸਥਾਨ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਛੋਟਾ ਹੈ. ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ

ਇਹ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਉਰਜਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੋਝੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਹਨ, ਜੋ ਤਵੱਜੋ ਰਾਂਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਤਵੱਜੋ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਤਵੱਜੋ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਹੀ ਤਵੱਜੋ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੱਲ ਤਵੱਜੋ ਦੇ ਕੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਤਵੱਜੋ ਦੇ ਕੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਤਵੱਜੋ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ. ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਬਾਹਰ ਹੀ ਤਵੱਜੋ ਦਿੰਦੇ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ. ਇਹ ਅਸੀਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ. ਜਨਮ ਤੋਂ ਮੌਤ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਅਤੇ ਤਵੱਜੋ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ. ਕਦੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ – ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ. ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਾਂ ਕੀ ਸੋਚੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਹਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਬਾਹਰ ਹੋ. ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਉਥੇ ਚਲੀ ਗਈ. ਤਵੱਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਕੀਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ, ਚਾਹੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਉਤੇ.

ਇਹ ਯੋਗੀ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਹੁਣ ਤਕ ਇਹ ਯੋਗੀ ਉਰਜਾ ਛੇ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ. ਇਹ ਛੇ ਕੇਂਦਰ ਇਕ ਤਰਾਂ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ points ਹਨ. ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਦਿਲ ਤੇ, ਜਿਗਰ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੇ, ਜਣਨ ਅੰਗਾਂ ਤੇ ਕੇਂਦਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਅਨੁਭਵ ਮਿਲਦੇ ਹਨ. ਕੀ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ point ਤੇ ਕੇਂਦਰਤ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੇ ਹਨ: ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ. ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਦੇਵੇਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਨ. ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਲਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚੇਤਨ ਦੀ ਸਥੂਲ ਪੱਧਰ ਤੇ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ. ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਥੂਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਵੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ

ਲਈ ਬਣੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ. ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੈਟਿਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੈਟਿਨਾ ਤੋਂ ਮਨ ਨੂੰ ਇਕ ਨਸ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੈਂਟ-ਅੱਪ ਹੈ. ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਤਲੀਆਂ ਅਤੇ ਲੈਨਜ਼, ਬਾਹਰੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਣੀਆਂ ਹਨ

ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਵੇਖੀਏ? ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅੰਦਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਕਦੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ? ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਇਹ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਹ ਸਭ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੀਆਂ. ਜਦ ਅਸੀਂ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸੁਪਨਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੀਆਂ. ਫਿਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਇਕ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੈ. ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਇਕ ਝਲਕ ਹੈ. ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ. ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਫੇਕਲ ਪੁਆਇੰਟ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕੋ ਹੈ. ਇਹ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ.

ਇਸ ਲਈ ਅੱਖਾਂ ਉਰਜਾ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ(energy center) ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠਲੇ ਉਰਜਾ ਦੇ ਚੱਕਰ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੱਕਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ. ਸਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਅੰਦਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਹਜ਼ਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਇਹ ਸਭ ਸਾਡੇ ਸਿਸਟਮ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਰਜਾ ਦੇ ਛੇ ਚੱਕਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੱਕ ਹਨ.

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਚੱਕਰ ਹਨ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਨ. ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਇਹ ਚੱਕਰ ਜੋ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ (third eye center) ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਅੱਖਾਂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ. ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਮਨ ਦੀ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਹੈ. ਉਥੇ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ (glands) ਹਨ. ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਸਿਰ ਦੇ center ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਲਟਕਦੀਆਂ ਹਨ - ਪਿਨਿਅਲ ਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਪੀਟ੍ਰਿਏਟਰੀ ਗਲੈਂਡ - ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਡੁਲਾ ਓਬਲੋਂਗਟਾ ਤੋਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੱਕਰਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਜੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਂ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਜੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਵੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਾਂ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਡੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂਆਂ ਦੀ ਮੇਲ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੈੱਲ ਬਣੇ. ਉਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਸੈੱਲ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਕੇਂਦਰ ਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ. ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਇਸ ਸੈੱਲ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਈ. ਅਸੀਂ ਦਿਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਏ. ਦਿਲ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ. ਭਰੂਣ (embryo) ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖੋ. ਜੇਕਰ ਕਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੂਣ (embryo) ਦਾ ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਪਹਿਲਾ ਸੈੱਲ ਆਖਰ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ. ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਤੋਂ ਕਈ ਹੋਰ ਸੈੱਲ ਬਣੇ. ਸੈੱਲ ਵਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ. ਮੈਟਾਬੋਲਿਸਮ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ. ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ. ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਥੇ ਹੀ ਹਾਂ.

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਦਾ ਹੈ. ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਗਈ ਹੈ? ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਹੀ ਪੁਆਇੰਟ ਜਾਂ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਿਸ ਪੁਆਇੰਟ ਜਾਂ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਿਆ. ਉਸ ਪੁਆਇੰਟ ਤੋਂ ਹੀ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ. ਸਾਡਾ ਆਪਾ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਦਰ ਉਸ ਹੀ ਪੁਆਇੰਟ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ point ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਹੈ. ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ. ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰਲੇ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ. ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਹਾਂ. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਕੇ ਉਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਤਵੰਜੇ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੇ ਲਿਜਾ ਕੇ ਉਥੇ ਇਕਾਗਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਬਸ ਇਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੋਂ ਸੀ. ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਯਾਦ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਰੂਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਰੂਹ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਰੂਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ. ਰੂਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ. ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਵੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੀ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਆਕਾਰ ਹੈ. ਪਰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅੰਦਰਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ. ਉਸ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਫ੍ਰੈਂਚ (French) ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਰਮਨ (German) ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਂਦਾ ਹੈ. ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤਾ ਇਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਇਥੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ. ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪਰ ਕੁਝ ਕੁ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਕੀ

ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ telepathic communication ਜਾਂ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਸੰਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ. ਜਰਮਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਰਮਨ ਨਹੀਂ ਪਰ ਫਰੈਂਚ ਜਾਣਦਾ ਹੈ. ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਭਾਵ ਜਾਂ ਅਰਥ ਹਨ. ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਉਹ ਸਰੀਰ ਹੈ. ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਸ਼ਾ ਸਿਖਣ ਵਿੱਚ ਕਿਨਾਂ ਸਮਾਂ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਦ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਆਮ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਪਾਹਜ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਾਂ. ਇਹ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੈਦ ਹਾਂ. ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝੀ ਬੈਠੇ ਹੀ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਹਾਂ. ਆਓ ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸਦੀ ਵਧੀਆ ਵਰਤੋਂ ਕਰੀਏ. ਯਕੀਨਨ, ਇਸਦੀ ਚੰਗੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ. ਇਹ ਇਹ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ. ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ. ਪਰ ਅੰਦਰ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜੇਗਾ. ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਰਹੇਗਾ. ਪਰ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ. ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ 1,000 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ, 2,000 ਸਥੂਲ ਸਾਲਾਂ ਜਾਂ 3,000 ਸਥੂਲ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਦਰਲੇ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਜਾਂ astral body ਦੀ ਔਸਤ ਉਮਰ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਕਿਉਂਕਿ ਤਦ ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਪੜਾਅ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ਾਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਸਥੂਲ ਤਜਰਬਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਵੱਈਆ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ.

ਪਰ ਫਿਰ ਇਥੇ ਹੀ ਬਸ ਨਹੀਂ. ਉਹ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਵੀ ਸਾਡਾ ਸੱਚਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਰੇ ਅਖੌਤੀ ਸਵਰਗ-ਨਰਕ ਸੂਕਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ. ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਉੱਡ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਡਾ ਅਸਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ. ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਵੱਜੋਂ ਇਕਾਗਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ ... ਉਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੋ? ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ - ਉਸ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਕੇਂਦਰ. ਸਾਡੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਕਾਰ ਇਸ ਸਥੂਲ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: ਉਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਤਵੱਜੋਂ ਕੇਂਦਰਤ ਕਰਕੇ. ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਹੈ. ਇਹ ਸਰੀਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਲੱਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਸਰੀਰ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇੱਥੇ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ. ਸਾਡਾ ਮਨ ਇੱਕ ਤੀਸਰਾ ਸਰੀਰ ਹੈ. ਮਨ ਨੂੰ ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ. ਪਰ ਸਾਡਾ ਮਨ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ. ਇਹ ਇੱਕ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ. ਇਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ ਜੋ ਕੰਪਿਊਟਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ: ਇਨਪੁਟ ਅਤੇ ਆਉਟਪੁਟ. ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ. ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂ modern ਕੰਪਿਊਟਰ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਜਾਂ cover ਹੈ. ਲੋਕ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ ਮਨ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਸਲ ਸੋਚਦੇ ਸੀ, ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਹਿਮ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਰੂਪ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ. ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਮਨ ਜਾਂ universal mind ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ. ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਅਨੁਭਵ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨ ਜਾਂ individual mind ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢਕ ਲਿਆ, ਫਿਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ (astral body) ਦੀ ਪੇਸ਼ਾਕ ਪਾ ਦਿੱਤੀ. ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਨੇ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੇਸ਼ਾਕ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਜਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਮਝੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਵਰ ਹਨ.

ਤਾਂ ਸਵੈ ਸਰੂਪ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਂ self ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਸਵੈ ਸਰੂਪ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਂ self ਕੀ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਅਸਲ ਆਪ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਜਾਂ astral body ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ. ਇਸ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਦੀ ਔਸਤ ਉਮਰ 3000 ਸਾਲ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਮਨ ਹਾਂ, ਜੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਜਾਂ causal body ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ 30 ਲੱਖ (3 million) ਸਾਲ ਤੋਂ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਮਰੇਗਾ. ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ. ਚੇਤਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਸੋਚਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇਂਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਰਗਰਮ ਅਤੇ ਜਿੰਦਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰੋਤ, ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਸਰੋਤ, ਸੋਝੀ ਦਾ ਸਰੋਤ, ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਥੂਲ, ਸੂਕਸ਼ਮ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਤਜਰਬਿਆਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ? ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ. ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਭਾਗ ਬਹੁਤ ਅਸਾਨ ਸੀ. ਜਿਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਰੂਹਾਨੀ ਰਸਤੇ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ, ਉਹ ਸਰਲ ਅਤੇ ਅਸਾਨ ਹਨ. ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਮਨ (universal mind) ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ. ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਫ਼ਰ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ! ਤੁਸੀਂ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕਤਾ (universality) ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ. ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ

ਜਿਥੋਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਿੰਨੋਂ ਸੰਸਾਰ ਉਥੋਂ ਹੋਏ ਹਨ. ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ? ਸਵੈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ self ਜਾਂ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਪਾਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਤਰਕ ਜਾਂ logic ਨਹੀਂ ਹੈ. ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਉਥੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ. ਆਓ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ. ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ. ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ. ਉਹ ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ: ਸਹਿਜ-ਫੁਰਨਾ ਜਾਂ intuition, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੋਚ (gut feeling) ਹੈ – ਦੂਜਾ ਹੈ: ਪਿਆਰ, ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ. ਇਹ ਸੋਚ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਤੀਜਾ: ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸੰਸਾ. ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੋਚ ਕੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ: "ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਦਿਨ ਹੈ!" ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ: ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਰੁੱਖ ਹੈ? ਕੋਈ ਘਰ ਹੈ? ਮਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਡੇ ਸਵੈ ਸਰੂਪ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ. ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੰਬੰਧਿਤ. ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ.

ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਭਿਆਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚ, ਸਵੈ-ਪੜਚੋਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਸਚੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ. ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਫਿਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਫਿਰ ਉਹ ਕੀ ਹੈ? ਉਹ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ? ਇਹ ਕੇਵਲ ਲਗਾਵ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਕਾਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਘਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਲਗਾਵ ਹੈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਲਗਾਵ ਵਿਚ ਕੀ ਅੰਤਰ ਹੈ? ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅੰਤਰ ਹੈ. ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ "ਇਕ" ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ. ਜਦਕਿ ਲਗਾਵ ਵਿਚ, ਦੋ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਮੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਦਾ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕਾਰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਘਰ "ਮੈਂ" ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ. ਲਗਾਵ ਵਿਚ, ਹਉਮੈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋ, ਤੁਸੀਂ "ਮੈਂ" ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ. ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ. ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਤੁਹਾਨੂੰ "ਮੈਂ" ਅੱਗੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ: "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ." "ਮੈਂ ਯੋਗੀ ਹਾਂ." "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਹਾਂ." "ਮੈਂ ਇਹ ਕੁਝ ਹਾਂ" - "ਮੈਂ" ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਹਉਮੈ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਹਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ. ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਹੁਲਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਸਖਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਹੁਲਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਹੁਲਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ. ਇਹ ਕੇਵਲ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ "ਮੈਂ" ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ. ਇਸ ਲਈ, ਸੱਚਾ ਤਰੀਕਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਨ ਸਮੇਤ, ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ.

ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ, ਮਾਨਸਿਕ ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਰਕ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰਕ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ- ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? "ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?" "ਕੀ ਉਹ ਵੀ ...?" ਮਨ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁਛਦਾ ਹੈ. ਹੁਣ ਪਿਆਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ "ਮੈਂ" ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਗਦੇ ਹੋ. ਹਉਮੈ ਨਾਲ ਘਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ. ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜ ਫੁਰਨਿਆਂ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰਕ ਦੇ ਪਲੜੇ ਤੇ ਤੋਲ ਕੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਦਾਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਇਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਂਦੇ, ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਉਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਰਕ(logic), ਸੋਚਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਗਲਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ. ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸ ਭਰਿਆ ਹੈ. ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ

ਨਕਸ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਉਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਰੀ ਸਿਸਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਨਕਸ ਲਗਣ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਓ, ਕਾਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, "ਓ, ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ"। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਤਰਕ (logic) ਕਿਥੇ ਸਨ? ਤਰਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਤਰਕ ਜਾਂ logic ਵਿਚ ਮੁਢਲੀ ਘਾਟ ਹੈ ਕਿ ਚਾਹੇ ਤੁਸੀਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤਰਕ ਜਾਂ deductive logic ਦੇ ਜਰੀਏ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਬੁੱਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਤਰਕ ਜਾਂ inductive logic ਦੇ ਜਰੀਏ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ (ਉਂਸਰਟੈਂਟੀ) ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲੇ। ਤਰਕ (logic) ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤਰਕ (logic) ਤੇ ਬਿਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ: ਪਿਆਰ, ਸਹਿਜ-ਫੁਰਨਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਵਿਸਮਾਦੀ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂ blissful state ਜੋ ਸਾਡੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਅਸਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨਾ ਪੇਸ਼ਾਕਾਂ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਜਾਂ covers ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮੰਨਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨਾ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਥੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ: ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਯੋਗ ਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ। ਇਹ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ: ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਅਸੀਂ ਬੋਲਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ- ਇਹ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ (languages) ਬੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਰਨਾਤਮਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਵੈ ਜਾਂ ਸਾਡਾ ਆਪਾ ਇਸ system ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਵਰਨਾਤਮਕ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਨਣ ਜਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ system ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਸ ਵਰਨਾਤਮਕ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਰਨਾਤਮਕ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਾਡੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਣ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਵਚਨ ਸੁਣਨ ਵਿਚ, ਲੈਕਚਰ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਵਰਨਾਤਮਕ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਹੁਣੇ ਇਥੇ ਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਵਰਨਾਤਮਕ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵੱਲ ਲੈਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ; ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ। ਵਰਨਾਤਮਕ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਇਕ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰ, ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੈ? ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਹੈ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਲੈਕੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ... ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਕਦਮ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਕਦਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਵਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰੀਏ? ਆਪਣੀ ਜੀਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਬਗੈਰ ਉਨਾ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅੰਦਰ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਹਨ? ਵਿਚਾਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬੋਲੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਕਿਸੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ, ਇਹ ਜਾਣ ਜਾਈਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਚਾਹੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਹੈ? ਆਓ ਆਪਾਂ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਅਚਨਚੇਤ ਕੀ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ? ਵਿਚਾਰ। ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਹਨ? ਵਿਚਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਭਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਸੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲੀ ਜਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹੜਾ ਬੋਲ ਬੋਲੀਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਾ ਲਿਜਾਏ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ-ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ- ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ (ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ), ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਤਰਤੀਬ (randomly) ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਾਂਗਾ, "Oh, Ye Olde Shakey's Pizza." ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਪੀਜ਼ਾ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਊਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਉਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕੀ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਨਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਰਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਗਲਾ ਪੜਾਅ ਜਾਂ step ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ

ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਬੋਲਾਂ?" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਦਿਆਂਗਾ". ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਵਰਤੋ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਦਿਆਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ." ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ. ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ, "ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?" ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਤਰ ਹੈ. ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਬਦ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰਵਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ". ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ. ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਸਬੰਧ ਨਜ਼ਰ ਆਏਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆਵੇਗੀ ਕੀ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ." ਮੰਨ ਲਓ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਦਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਮੈਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਕ ਦਿਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ. ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਪਹੁੰਚੋਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ, "ਆਹ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ. ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?" ਮੰਨ ਲਓ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪੀਜ਼ੇ (pizza) ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ. ਮੈਂ india ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪੀਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੀਜ਼ਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ. ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ." ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਉ. ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਆ ਕੇ ਪੀਜ਼ਾ ਹੱਟ ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀਜ਼ਾ (pizza) ਕੀ ਹੈ. "ਓਹਹਹ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ". ਇਹੀ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਵੀ ਹੈ. ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਵਰਨਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ, ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ, ਕੁਝ ਬੋਲਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਜਾਣੋਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਨਾਲ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਰਹੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ.

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੋਹਰਾਨ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਗਾਈਡ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ. ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਬੇਕਾਰ ਜਿਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਦੋਹਰਾਈ ਜਾਉ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ. ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਉਪਯੋਗ ਵੀ ਹੈ. ਇਕ ਵਧੀਆ ਇਸਤੇਮਾਲ. ਇਸਦਾ ਵਧੀਆ ਇਸਤੇਮਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ, ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ- ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਭਟਕੇਗੀ. ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਕਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ. ਉਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਮਕਸਦ.

ਕੋਈ ਤੀਜਾ ਮਕਸਦ ਵੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ 1,2,3 ਹੈ. ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਇਹ 1,2,3. ਹਰੇਕ ਮਨ ਨੂੰ 1,2,3,4,5 ਪਸੰਦ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ classify ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਮਤਲਬ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਠੀਕ ਹੈ, ਇਸਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ? ਹਾਂ, ਹੈ. ਸਭ ਤੋਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਘਰ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮੁੱਚੀ ਚੇਤਨਾ (totality of consciousness) ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਲਗ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ. ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਜਾਂ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ. ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਿਆਦਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਬਣ ਜਾਣ. ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਤਾਕਤ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹਚਾਉਣ. ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਜਾਂ negativity ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਣ. ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਜਾਂ positivity ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਜਾਂ negativity ਦੋਵੇਂ ਹਨ. ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਂ positive ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲਿਜਾਂਦਿਆਂ ਹਨ; ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਂ negative ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਨੂੰ ਥੱਲੇ ਖਿਚਦੀਆਂ ਹਨ. ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਥੱਲੇ ਖਿਚਦੀਆਂ ਬਾਲਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਥੱਲੇ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਹਨ.

ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ (true home) ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਚੇਤਨਾ (totality of consciousness) ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤਕ ਰੁਸਵਾਈ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ. ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਕਸਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ (negativity) ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ, ਇਕ ਕਲਪਨਾ ਭਰੇ ਸੰਸਾਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ (negativity) ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗੀ. ਜੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਓ ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਕਤਾਂ ਭੱਜ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਦੇ, ਦੇਖ ਸਕੋਗੇ. ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਰਤੋਂ ਹੈ. ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਅਣਜਾਣ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਨਜਾਣ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਅਣਜਾਣ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ (negativity) ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹਮਲਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਜਾਂ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ

ਕੇਵਲ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living ਮਾਸਟਰ ਜਾਂ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ, ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਹਰ ਪੜਾਅ ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ (negativity) ਦੀ ਰੋਕ ਲੱਗ ਜਾਵੇ? ਇਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living ਮਾਸਟਰ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਹੈ: ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਨ ਦੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ (negativity) ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ. ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਹੈ. ਪਰ ਫਿਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਿਮਰਨ ਜਾਂ ਦੁਹਰਾਉਣ (repetition) ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ, ਵਰਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਅੰਦਰਲੀ ਅੱਖ ਵਲ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਯਾਤਰਾ ਵੱਲ ਵਧਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਆਭਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਿਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲਗਭਗ ਮਰ ਗਏ. ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਖਿੱਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ.

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਰਦਾ ਹੈ ... ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੜਾਵਾਂ (stages) ਵਿਚ ਮਰਦਾ ਹੈ. ਸਰੀਰ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਪੜਾਵਾਂ (stages) ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ, ਮਾਂ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਸਨ. ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ embryo fetus ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਣਦਾ ਹੈ. ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਇਸਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੁਰਤ ਅਤੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਅੰਗਾਂ ਤੋਂ ਧੜ ਵਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਸੁਰਤ ਅਤੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸਿਰ ਤਕ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ... ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਮਾਗ ਤਕ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਕਰਾਰ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਇੱਕ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਤਵੱਜੋ ਖਿੱਚ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤੀ ਇਨ੍ਹੇ ਬੇਖਬਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਸਰੀਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ. ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋ, ਬਲਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ. ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ. ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਸ਼ਮੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ. ਇਸਦੇ ਬਗੈਰ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਚੰਗੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ - ਪੂਰੀ 20/20 ਦੀ. ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਚਾਹੇ ਤੁਸੀਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਵੋ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਅਜੇ ਵੀ 20/20 ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋਵੋ, ਅੰਦਰੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ? ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ sense perceptions ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸੁਕ੍ਰਮ ਸਰੀਰ ਜਾਂ astral body ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਮਨ ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਜਾਂ causal body ਹੈ. ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ self ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਰੂਪ ਨੇ. ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ. ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਉੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਗੁਰੁਤਵਾਕਰਸ਼ਨ ਜਾਂ gravity ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ. ਕੋਈ ਭਾਰ ਘਟਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ. ਇਹ ਸਰੀਰ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਓ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਦਰੀਆਂ ਜਾਂ perceptions ਦੀ ਇਕ faculty ਜਾਂ ਕਾਰਜ ਹੈ. ਕਲਪਨਾ: ਕਲਪਨਾ ਕਿਥੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਉਸ ਸੁਕ੍ਰਮ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ.

ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹਾਸਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਨ੍ਹੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੁਕ੍ਰਮ ਸਰੀਰ ਜਾਂ astral body ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਲ ਆਪ ਜਾਂ ਸਵੈ ਸਰੂਪ ਹੈ. ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਮਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਉੱਝ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ. ਉਹ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਸਥੂਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ. ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਸੁਕ੍ਰਮ ਮਨ ਜਾਂ astral mind - ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿੰਡੀ ਮਨ ਜਾਂ ਸਥੂਲ ਮਨ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ- ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਡੀ ਮਨ ਜਾਂ ਸੁਕ੍ਰਮ ਮਨ ਜਾਂ astral mind ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਸੁਕ੍ਰਮ ਮਨ ਹੁਣ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ 1000 ਜਾਂ 500 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ. ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸੀ. ਤੁਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੋ. ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਂ ਸਵੈ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ. ਇਕੋ ਸੁਕ੍ਰਮ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਕਈ ਸਰੀਰ ਹੰਢਾਏ. ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਅਲਗ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਇਕ ਝਲਕ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕੋ, ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਝਲਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗੇਗਾ ਕੀ ਕੁਝ ਹੈ ... ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਸਥਿਰ ਹੋ ਸਕੋ ਤਾਂ ਇਸ ਸਥਿਰਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗਾ. ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਕ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਵੀ ਇਕ ਸੁਪਨਾ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ.

ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਬਦ ਇੱਥੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਥੂਲ ਸ਼ਬਦ ਹੋਣ, ਕਾਲਪਨਿਕ ਸ਼ਬਦ ਹੋਣ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਬਦ ਹੋਣ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਸ਼ਬਦਾਂ

ਦੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚ ਖੰਡ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਵਲ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਜਾਂ astral body ਦੇ ਹੋਣ ਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤਕ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਨੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਚ ਖੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਪਤਾ? ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਤਜਰਬਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ - "ਅਛਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਸਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ ਜੋ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਵਰਗਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ"-ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੁਝ ਹੈ? ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ - "ਠੀਕ ਹੈ, ਆਓ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੀਏ" - ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਜਾਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੇ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕੁਝ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝ ਲਵੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master, ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਦਸੇਗਾ ਕੀ ਇਹ ਸਾਡੀ ਮੰਜਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹੋਰ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ਸੱਚਖੰਡ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਅਗਲਾ ਕਦਮ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਜਾਂ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ ਜਾਂ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਇਕਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਤਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਸਥੂਲ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਕਦੀ-ਕਦਾਈਂ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਜਾਂ radiant form ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸੁਰੂ ਸੁਰੂ ਵਿਚ ਇਹ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਕਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ... ਪ੍ਰਕਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ... ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ... ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਕਦੀ ਇਕਾਗਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਥੋੜਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਦਾ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਸਾਡਾ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਸਚੇਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਸਫ਼ਰ ਤਹਿ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕੇ ਕੀ ਹੈ? ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਵਰਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧੁੰਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਹ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਮੂਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਹੜੀ ਸੱਚਖੰਡ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਉਥੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਤਕ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਹੈ- ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨੀ ਗੂੰਜ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕੰਬਣੀ ਜਾਂ vibration ਹੈ।

ਕੰਬਣੀ (vibration) ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ- ਉਸਨੂੰ ਥਾਂ (space) ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੂੰਜ (resonance) ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ (space and time) ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗੂੰਜ ਵਿਚ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਬਲੈਕ ਹੋਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਸਾਡੇ ਸੱਚਖੰਡ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ - ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਦੀ। ਜੇ ਇਹ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਸੰਰਚਨਾ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਇਹ ਗੂੰਜ ਇਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਥੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੂਕਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਦੇ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਧੁਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ: "ਆਵਾਜ਼ ਤੇ ਸੁਰਤ ਜਾਂ ਤਵੱਜੋ ਲਗਾਓ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਖੰਡ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਇਹ ਉਹ ਅਟੁੱਟ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਰੂਪ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਗੀਤ ਯੰਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਬਦਲਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪਹਿਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਘੰਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਘੰਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਤਰੰਗ (vibration) ਵੀ ਹੈ। ਇਹ sine curve ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਘੰਟੀ ਦੀ ਤਰੰਗ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਤਰੰਗਾਂ ਲੰਬੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਤਰੰਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ... ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਲੰਬਾ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ ਵਜਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਇੱਕ ਧੁਨੀ ਵਾਂਗ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਰਜਾ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ - ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉਦਹਾਰਨ ਨਾਲ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਮਰੀਕੀ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਫਰੰਟ-ਵੀਲ ਡ੍ਰਾਈਵ ਅਤੇ ਰੀਅਰ-ਵੀਲ ਡ੍ਰਾਈਵ। ਦੋਵਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਫਰਕ ਹੈ? ਰਿਅਰ ਵੀਲ ਡ੍ਰਾਈਵ ਵਿਚ, ਕਾਰ ਦੀ ਮੋਟਰ, ਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛਲੇ ਪਹੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕਾਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਧਕੇਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫਰੰਟ-ਵੀਲ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਕਾਰ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਧਕੇਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇੱਕ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਵਰਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ, ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਧਕੇਲਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ: ਇਹ ਫਰੰਟ-ਵੀਲ ਕਾਰ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਤਵੱਜੋ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ ਜਾਂ ਤਵੱਜੋ ਲਾਓ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਪੜਾਵਾਂ (steps) ਵਿਚ ਉੱਪਰ ਲੈਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿਚ ਉਲਝਣ ਪੈ ਗਏ ਸੀ ਇਹ ਸੋਚਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਖੰਡ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹਰ ਪੜਾਅ ਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਹਨ ... ਇੱਥੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਖੰਡ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਪਾਂਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਸਾਨੂੰ ਆਖਰੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਮਨ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਕੇਵਲ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਜਗਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਸਿਰਜਨਾਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਬੱਸ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਾਡੇ ਤੇ ਪਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੇਸ਼ਾਕਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਇੱਕ ਭਰਮ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਸਾਡਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸਫ਼ਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਸੀਂ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਸਮੁੱਚਤਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੋਂ ਸੱਚ ਖੰਡ ਤੱਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੱਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਅਸਲ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ।

ਅਸਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਉਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਜੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਸਮੁੱਚਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪੜਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਂਕੜੇ ਹੀ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਯੋਗ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਸਰਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ, ਸਕੂਨ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੇਟ ਕੇ ਸ਼ਵਾਸਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਸਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਨੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਨੇ ਹੀ ਅਧਿਆਪਕ ਲਭ ਜਾਣਗੇ। ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਦਾਦ ਵਿਚ। ਪਰ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ। ਪਰ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਮਨ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸੱਚਖੰਡ ਹੈ, ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਤੇ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ, ਇਸ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਇੰਨੇ ਵਿਰਲੇ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ, ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਭਾਲ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਦਰਦਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਭਿਲਾਖੀ (seeker) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਮਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ - ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨੇ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਿਲਾਖੀ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਭਿਲਾਖੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਣ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਅਭਿਲਾਖੀ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੀ ਰਾਜ ਹੈ? ਜੇ ਰਹੱਸ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਅਭਿਲਾਖੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living ਮਾਸਟਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ: ਉਹ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ! ਇਸ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰਕ ਅਤੇ ਸਥੂਲ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਉਹ ਅਭਿਲਾਖੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਬੰਧ (system) ਨਾਲ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੰਜੋਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਦਾਂ ਦੇ ਹਲਾਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਈ ਈਮੇਲਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਹੈ? ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਭੇ ਹਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਲੱਭੇ ਲਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਅਭਿਲਾਖੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾ ਸੰਕੇਤ: ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੇਸਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਦੂਜਾ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸਾਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇਗਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉੱਚੇਰਾ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਉੱਚੇਰਾ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇਗਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਨੀਵਾਂ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਨੀਵਾਂ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਾਲ ਲਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਇੱਕ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦੇਸਤ ਬਣਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਅਧਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਸਤੇ ਸੱਚਖੰਡ ਤਕ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਸਤ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਿਖਿਆ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਇੱਕੋ ਗੱਲ

ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ. ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਇੱਕ ਦੇਸਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ.

ਜੇ ਉਸ ਵਿਚ ਦੇਸਤੀ ਦਾ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਉਹ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਦੂਈ ਪ੍ਰਯੋਗ ਜਾਂ ਜਾਦੂਈ ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ. ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਚਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਹੈ. ਜਾਂ ਉਹ ਇੱਕ psychic ਹੈ. ਉਹ ਉਰਜਾ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਚੱਕਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਰਜਾਤਮਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਜੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ. ਬਿਲਕੁਲ ਸਧਾਰਨ. ਤਦ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਫਿਰ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਫਿਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਸਲੀ ਸੰਕੇਤ. ਜੇਕਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ - ਬੇ ਸ਼ਰਤ- ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਾਰ-ਵਾਰ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਹੈ. ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਤਕ ਦਾ ਆਖਰੀ ਮਾਰਗ ਕੇਵਲ ਪਿਆਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੈ. ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ. ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਲਈ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਿੱਤਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਆਏਗਾ. ਪਰ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੈ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਹੈ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਰੁਕ ਜਾਓ, ਅਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਆਈ. ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਆਵੇ. ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ. ਮਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ. ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ." ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਡੀਕ ਕਰੋ! ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ. ਅਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਥੇ ਹਾਂ. ਥੋੜੀ ਉਡੀਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ. ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ. ਕਰੋੜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਹਨ? ਅਸੀਂ ਕਈ ਜਨਮ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ. ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ.

ਹੋਰ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ- ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, - ਉਹ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ. ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ. ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਜਾਂ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living ਮਾਸਟਰ ਮੁਕੰਮਲ ਜੀਵਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਦੇਸਤ ਬਣਾ ਲਵੇਗਾ. ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਸੱਚ ਵਿਚ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ. ਨਹੀਂ. ਇਹ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ ਚਾਹੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਵੀ ਲੈ ਲਉ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ. ਜੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਹੈ ਬੇ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ. ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜਕੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ. ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫਿਕਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਆਖੀਏ ਜਾਂ ਨਾ. ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ. ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਹੈ. ਇਹ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਤੱਕ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ. ਉਸਦਾ ਸਾਡੇ ਸਬੂਲ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ. ਉਹ ਸਾਡੇ ਮਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ. ਉਹ ਸਾਡੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਮੂਲ ਤੱਕ, ਸਮੁੱਚਤਾ ਤਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਜੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹੈ ? ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ projection ਹੈ. ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ project ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਵੀ project ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਰਚਨਾ ਹੈ. ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ. ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੋਂ ਇੱਕ projection ਹੈ. ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ projection ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹੈ? ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਵੀ ਸਾਡੀ projection ਹੈ. ਫਿਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਸਾਡੀ projection ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ. ਕਲਪਨਾ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ. ਠੀਕ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ perfect living master ਬਣਾਇਆ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਦੋਂ ਕੀਤਾ? ਸੱਚਖੰਡ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ. ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ. ਇਹ ਸਾਡੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ. ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ. ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ. ਅਸੀਂ, ਸਬੂਲ ਸਰੀਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ. ਅਸੀਂ, ਸੁਕ੍ਸ਼ਮ ਸਰੀਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ. ਅਸੀਂ, ਮਨ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਬਣਾਇਆ? ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਬਣਾਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤੇ ਜਿਸਦੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀ ਸਿ੍ਰਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ. ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਰੂਹਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ. ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਾਇਆ ਹੈ.

ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੁੱਚੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਜੇ ਚਾਹੋ ਬੁਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ! ਸੱਚਖੰਡ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਥੂਲ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕੁੰਜੀ ਵੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕੀ ਜੇ ਅਸਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ. ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਮੁਰਖ ਹੋਈਏ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਕਰ ਲਈਏ. ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਤਾਂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ. ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀ ਸਨ? ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਸਾਰੇ ਪੱਧਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋਈਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾ ਸਕੇ. ਇਹ projection (ਬੇਸ਼ਕ ਇਹ ਇੱਕ projection ਹੀ ਹੈ) - ਜੋ ਅਸੀਂ perfect living master ਜਾਂ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਵੀ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆ ਵਾਂਗ ਸਾਡੀ ਹੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੈ - ਪਰ ਅਸਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ projected ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਸਲ ਆਪਾ ਜਾਂ ਸਵੈ ਬਣਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ. ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿਚ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ? ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ. ਫਿਰ ਉਹ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਹੀ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ. ਇਹ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ perfect living master ਜਾਂ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ. ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਰਚਨਾਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਾਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਰ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ. ਹਰੇਕ ਮਹਾਨ ਸੰਤ ਨੇ ਇਹੋ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ? ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਸਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਰਸਿਦ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ. ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਸ਼ਬਦ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ. ਇਹ ਹੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਥੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯਾਤਰਾ ਹੋਵੇ. ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯਾਤਰਾ; ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀ ਮੁਰਸਿਦ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਅਦਭੁੱਤ ਅਨੁਭਵ. ਬੇਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਤੇ ਵਜੋਂ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਵਰਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੀਸਰੇ ਕੇਂਦਰ ਤਕ ਲਿਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਧੁਨਾਤਮਕ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਮਨ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤਕ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਰ ਭਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ... ਇਹ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਰ ਭਕਤੀ ਮਨ ਤੋਂ ਵੀ ਅਗਾਂਹ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਦਮਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਦੇ ਹਾਂ; ਸਿਮਰਨ (ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ); ਭਜਨ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ (ਅੰਦਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ); ਅਤੇ ਭਗਤੀ (ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਰ ਭਕਤੀ).

ਸਾਡੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਹਾਭਾਰਤ ਵਿਚ, ਗੀਤਾ... ਗੀਤਾ ਵਿਚ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈ, ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਅਰਜੁਨ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਬੋਧ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ. ਕੀ ਹਾਂ. ਉੱਥੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ : ਤਿੰਨ ਢੰਗ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਜਨਮ ਤੋਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਪਹਿਲਾਂ: ਕਰਮ ਲਈ ਸਥੂਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ. ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਰਨਾਤਮਕ ਹੈ. ਕਰੋ! ਹਾਲਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਫਲ ਬਾਰੇ ਨਾ ਸੋਚੋ. ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਫਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉੱਚਤਮ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੋਗੇ. ਯੋਗ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਮੂਲ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ. ਯੋਗ ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੋਗੇ. ਇਹ ਕਰਮ ਯੋਗ ਹੈ. ਪਰ ਇੱਕ ਉੱਚ ਯੋਗਾ ਜੋ ਕਿ ਸੰਖਿਆ ਯੋਗ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਯੋਗ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਸੋਚੋਗੇ. ਅਖੀਰ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸੋਚ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ, ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੋਚ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ, ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਤੋਂ ਪਰੇ - ਕੁਝ ਹੈ. ਪਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਯੋਗ ਭਗਤੀ ਯੋਗ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਯੋਗ. ਉਹ ਹੀ ਇਕੱਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੋਹਰਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ. ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕੱਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਉਥੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ. ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ 40 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ. ਲੋਕ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ. ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਪਾਂਦਾ. ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਖੂਨ ਦੀ ਨਾੜੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ. ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ. ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਓ. ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੋ.

ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕੇਵਲ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਸੁਣ ਸਕੋਗੇ . ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਇਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ. ਪਰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਕੇਵਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਣਗੇ .

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਚਨ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਆਏ. ਅਸੀਂ ਇਕ ਬ੍ਰੈਕ ਲਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਉਸਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂਗਾ. ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਭਿਆਸ ਸੈਸ਼ਨ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ. ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ? ਚੰਗਾ! ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿਚ ਵਾਲੰਟੀਅਰ ਹਨ. ਪੀਰਜ਼ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਧੰਨਵਾਦ. ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ.

<https://www.youtube.com/watch?v=vUIUkzvat-o&t=69s>

<https://www.youtube.com/watch?v=vUIUkzvat-o&t=69s>